05/05/2022

Η Αγία Ειρήνη – Από το συναξάρι του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη

/ Βίοι Αγίων

Η Μεγαλομάρτυς Εἰρήνη. Ἔλαμψε στὸν 4ο μ.Χ. αἰῶνα. Ἦταν Περσίδα. Ἐκτάκτου καλλονῆς καὶ σοφίας μεγάλης καὶ χάριτος. Ὁ πατέρας της ἦταν διοικητὴς μιᾶς ἐπαρχίας κι ἐλέγετο Λικίνιος. Τὴν εἶχε μονάκριβη. Κι ἔφτειαξε πύργο, ὅπως ξέρομε καὶ γιὰ τὴν Ἁγία Βαρβάρα, καὶ τὴν ἔβαλε ’κεῖ, κι ἔβαλε καὶ κοπέλες νὰ τὴν ὑπηρετοῦν, κι ἕνα σοφὸ δάσκαλο, τὸν Ἀπελλιανό, νὰ τὴν μαθαίνει γράμματα. Γιὰ τὸν Χριστιανισμὸ δὲν εἶχε ἀκούσει. Ἤ, μᾶλλον, εἶχε ἀκούσει τὰ χειρότερα. Δυσφημοῦσαν ἐκεῖ τοὺς Χριστιανούς, μ’ ὅ,τι ἀνοίκειο καὶ μ’ ὅ,τι ἀρνητικό. Πῆγε μιὰ μέρα, βρῆκε ὁ πατέρας της ἀπ’ τὸ παζάρι μιὰ θεραπαινίδα, ὑπηρέτρια ὡραιότατη. Καὶ τὴν πῆρε νὰ ὑπηρετεῖ τὴν κόρη του. Αὐτὴ ἦταν, ὅμως, Χριστιανή. Συνετὴ καὶ

ταπεινή. Τὴν ἀγάπησε ἡ Πηνελόπη, ἔτσι λέγανε ἀρχικὰ τὴν ἁγία Εἰρήνη, καὶ σιγά–σιγὰ ἐκείνη, μὲ τὸν ὑπέροχο τρόπο της, τὴν ἔφερε στὸν Χριστὸ κι ἐβαπτίσθη.

Τό ’μαθε ὁ πατέρας της καὶ σκύλιασε. Καὶ τὴν ὑπέβαλε σὲ βασανιστήρια. Ἔβαλε ἄλογα ἄγρια καὶ ἀδάμαστα, νὰ τὴν καταπατήσουν. Κι ἕνα φεύγει ἀπὸ ’κεῖ ποὺ ἦταν καὶ πατοῦσαν τὴν Πηνελόπη, τὴν εἶχαν βάλει ἐν τῷ μεταξὺ Εἰρήνη, —τό ’χε ζητήσει ὁ Χριστὸς τ’ ὄνομά της, γι’ αὐτὸ οἱ Πηνελόπες γιορτάζουν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, νὰ τὸ ξέρουν— καὶ πάει καὶ σκοτώνει τὸν Λικίνιο. Τά ’χασαν ὅλοι. Καὶ πόνεσε ἡ ψυχή της, ὅμως. Διότι οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν τὰ καλύτερα αἰσθήματα καὶ γιὰ τοὺς φυσικοὺς γονεῖς καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο. Γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὅλους καὶ γιὰ τοὺς διῶκτες. Καὶ προσευχήθηκε θερμὰ στὸν Ἀναστάντα, καὶ σηκώθη ὁ πατέρας της. Ἦταν καλὴ φύσις. Ἦταν, ὅμως, στὸ σκοτάδι, στὴν πυρσολατρία καὶ στὴν ἡλιολατρία. Καὶ μόλις τὸ εἶδε αὐτό, κατεπλάγη. «Τί εἶν’ αὐτό, παιδί μου;», λέει. Αὐτὴ εἶναι θρησκεία. Ποῦ ’μαστε μεῖς τόσο καιρὸ στὸ σκοτάδι; Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐβαπτίσθη καὶ αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τρεῖς χιλιάδες Πέρσες. Καὶ μάλιστα ὁ Λικίνιος ἄφησε τὴ θέση ποὺ εἶχε, δὲν μποροῦσε, ἄλλωστε νὰ τὴν κρατήσει, θὰ τὴν ἄφησε καὶ μόνος του, καὶ πῆγε ἐκεῖ στὸ παλάτι πού ’χε φτειάξει στὴν κόρη του, στὸ ἐξοχικό, κι ἔμεινε ἐκεῖ καὶ μόνασε ὁ ἄνθρωπος. Κι εἶχε καὶ τὴν Εἰρήνη ἀπὸ κοντὰ κι ἐκείνη ἔκανε ὅλες τὶς φιλανθρωπίες, ὅλες τὶς ἀγαθοεργίες.
Ἀλλὰ ὁ νέος ἄρχοντας ποὺ ἦλθε, ὁ Σεδδεκίας, κι ἀφοῦ πέθανε ὁ Λικίνιος, τὸν ὁποῖον ἐσέβετο, παρότι εἶχε γίνει, —δὲν ἦτο αὐτοκράτωρ ὁ Λικίνιος— Χριστιανός, —γι’ αὐτὸ δὲν τὸν ἐδίωκε— μόλις ἔφυγε ὁ Λικίνιος, τὴν ὑπέβαλε, λοιπόν, σὲ πολλὰ καὶ μεγάλα βασανιστήρια. Τὰ λέει τὸ Συναξάριο. Γιατὶ ἡ ὥρα πέρασε. Κι ἐκείνη στὸ τέλος ἐνίκησε. Καὶ ἀμέτρητοι Πέρσες, χιλιάδες Πέρσες, ἦλθαν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μεγάλη Ἁγία ἡ Ἁγία Εἰρήνη. Πολὺ μεγάλη Ἁγία. Πάρα πολὺ μεγάλη Ἁγία. Καὶ μετά, ὁ Σαπὼρ ὁ Β΄, ὁ Σαβώρειος, κατὰ τὸν Ἅγιο Θεοφάνη, τὴν ἐξεδίωξε. Πῆρε στράτευμα καὶ βγῆκε στὰ βουνά, ποὺ εἶχε καταφύγει ἡ Ἁγία, νὰ τὴν καταδιώξει. Καὶ τί ἔπαθε; Τυφλώθηκε. Καὶ αὐτὸς καὶ ὅλο τὸ στράτευμα. Καὶ ἀκινητοποιήθηκαν καὶ δὲν ἤξεραν τί συμβαίνει. Καὶ τότε ἡ Ἁγία τοὺς ἐθεράπευσε θαυματουργικά. Καὶ τὴν ἄφησε. Τί νὰ κάνει τὸ θηρίο αὐτό; Σοῦ λέει, ἐδῶ αὐτὴ εἶναι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ μᾶς κι ἀπ’ τοὺς Θεούς μας κι ἀπ’ τοὺς μάγους μας κι ἀπ’ τὶς φωτιές μας κι ἀπὸ τοὺς ἥλιους μας. Τὴν ἄφησε.
Κι ἐκείνη, σιγά-σιγά, ἄρχισε νὰ κάνει τὴν ἱεραπόστολο. Γιατὶ εἶναι ἱεραπόστολος καὶ ἰσαπόστολος ἡ Ἁγία Εἰρήνη. Καὶ ἦλθε μέχρι τὴν Ἔφεσο. Ἔκαμε κέντρο ἱεραποστολῆς τὴν Ἔφεσο, συνέχισε τὸ ἔργο καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ Θεολόγου, τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου κι ἔφερε ἀμέτρητους στὴν Ἐκκλησία. Καὶ πλήρης ἡμερῶν ἐκοιμήθη στὴν Ἔφεσο ἡ Ἁγία Μεγαλομάρτυς καὶ ἰσαπόστολος Εἰρήνη, ἀφοῦ ἔφερε ἀμέτρητους στὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἔβαλε στὸν Παράδεισο. Νά ’χουμε τὴν εὐχή της. Κι ὅσοι τὴν ἑορτάζουν κι ἔχουν τ’ ὄνομά της καὶ τὴν τιμοῦν, νὰ τὴν ἔχουν παραπάνω.

Ἀρχιμανδρίτης Ἀνανίας Κουστένης,
Ἐαρινὸ Συναξάρι, Τόμος Β΄.